DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

1. juli 1999 *

I sag C-155/98 P,

Spyridoula Celia Alexopoulou, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, med bopæl i Bruxelles (Belgien), ved advokat Olivier Slusny, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Louis Schiltz, 2, rue du Fort Rheinsheim,

appellant,

angående appel af kendelse afsagt den 13. februar 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) i sag T-195/96, Alexopoulou mod Kommissionen (Sml. Pers. I-A, s. 51, og II, s. 117), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne kendelse,

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved ledende juridisk konsulent Gianluigi Valsesia og juridisk konsulent Julian Currall, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt i første instans,

har

* Processprog: fransk.

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne J.C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, L. Sevón (refererende dommer) og M. Wathelet,

generaladvokat: P. Léger
justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 21. januar 1999,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 25. marts 1999,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 21. april 1998 har Spyridoula Celia Alexopoulou i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen og de tilsvarende bestemmelser i EKSF- og Euratom-statutten for Domstolen

iværksat appel af den af Retten i Første Instans afsagte kendelse af 13. februar 1998 i sag T-195/96, Alexopoulou mod Kommissionen (Sml. Pers. I-A. s. 51, og II, s. 117, herefter »den appellerede kendelse«), for så vidt som Retten fastslog, at sagen var åbenbart ugrundet, eller at den åbenbart måtte afvises. For Retten havde appellanten dels nedlagt påstand om annullation af for det første Kommissionens afgørelse af 8. januar 1996 om at indplacere hende i lønklasse A7, løntrin 5, og dermed om stiltiende at afslå at indplacere hende i lønklasse A6, og for det andet af Kommissionens afgørelse af 28. august 1996 om afvisning af hendes klage over denne afgørelse, dels krævet erstatning for det økonomiske tab, hun hævdede at have lidt.

2 Det fremgår af den appellerede kendelse, at appellanten blev ansat af Kommissionen den 16. marts 1989 som midlertidigt ansat i lønklasse A7, løntrin 1. Efter at have bestået en intern udvælgelsesprøve blev hun udnævnt til tjenestemand på prøve som fuldmægtig og indplaceret i lønklasse A7, løntrin 5. Appellanten anlagde sag til prøvelse af afgørelsen om udnævnelse, for så vidt som den vedrørte hendes indplacering i lønklasse, idet hun efter sin egen opfattelse burde have været indplaceret i lønklasse A6.

3 Denne afgørelse annullerede Retten ved dom af 5. oktober 1995 (sag T-17/95, Alexopoulou mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s.-227, og II, s. 683, herefter »Alexopoulou I-dommen«). Retten fastslog, at ansættelsesmyndigheden i særlige tilfælde, f.eks. når en ansøger har ganske usædvanlige kvalifikationer, er forpligtet til at foretage en konkret vurdering af, om artikel 31, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«) eventuelt bør bringes i anvendelse.

4 Som hjemmel for ikke at udnævne appellanten i den højeste lønklasse havde Kommissionen alene henholdt sig til sin beslutning af 1. september 1983, i hvilken den havde givet afkald på den skønsmæssige beføjelse, den er tillagt i henhold til vedtægtens artikel 31, stk. 2.

5 Som følge af denne dom tog Kommissionen appellantens vedtægtsmæssige stilling op til fornyet overvejelse og indplacerede hende ved afgørelse af 8. januar 1996 i lønklasse A7, løntrin 5.

6 Kommissionen afviste appellantens klage over den nævnte afgørelse. Appellanten anlagde derefter den 27. november 1996 sag ved Retten, som frifandt Kommissionen på grundlag af procesreglementets artikel 111.

7 Retten bemærkede bl.a., at det fremgår af vedtægtens artikel 31, stk. 2, at ansættelsesmyndigheden havde mulighed for, men ikke pligt til at indplacere hende i den højeste lønklasse. Da afgørelsen af 8. januar 1996 var truffet, efter at ansættelsesmyndigheden havde foretaget en vurdering af, om ovennævnte bestemmelse eventuelt skulle bringes i anvendelse over for appellanten, fandtes ansættelsesmyndigheden ikke at have tilsidesat den pågældende vedtægtsbestemmelse.

8 Appellanten har herefter iværksat nærværende appel og til støtte herfor fremført fire anbringender. Med det første anbringende har hun gjort gældende, at den appellerede kendelse ikke er begrundet, og at Retten har tilsidesat procesreglementets artikel 111, med det andet, at vedtægtens artikel 31 er tilsidesat, med det tredje, at Retten har tilsidesat sin forpligtelse til at udøve sin prøvelsesret over for ansættelsesmyndigheden, og med det fjerde, at princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og artikel 48 i Rettens procesreglement er tilsidesat.

Det første anbringende

9 Med det første anbringende har appellanten gjort gældende, at den appellerede kendelse ikke er begrundet, og at Retten har tilsidesat procesreglementets artikel 111. Anbringendet består af fire led. Med det første led har appellanten anført, at Retten ikke har begrundet, at det var åbenbart, at sagen var uden retligt grundlag, eller at den måtte afvises.

10 Heroverfor har Kommissionen anført, at Retten har anvendt procesreglementets artikel 111 korrekt, idet den sammenlignede appellantens argumenter med den

foreliggende retspraksis og heraf udledte, at argumenterne var »åbenbart« ugrundede, idet de klart var i strid med denne retspraksis.

11 Hertil bemærkes, at det i artikel 111 i Rettens procesreglement er fastsat, at såfremt det er åbenbart, at sagen må afvises, eller sagen er åbenbart ugrundet, kan Retten uden at fortsætte sagens behandling træffe afgørelse ved begrundet kendelse.

12 I den foreliggende sag må det fastslås, at appellantens argumentation er baseret på, at hun som følge af sine helt usædvanlige kvalifikationer havde ret til at blive udnævnt i den højeste lønklasse.

13 Denne argumentation er imidlertid i åbenbar strid med Domstolens faste praksis, hvorefter ansættelsesmyndigheden med hensyn til indplacering i lønklasse har et vidt skøn, bl.a. ved vurderingen af de tidligere faglige erfaringer for en person, der ansættes som tjenestemand (jf. i samme retning dom af 11.7.1985, forenede sager 66/83, 67/83 og 68/83 samt 136/83-140/83, Hattet m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 2459, præmis 28, af 5.10.1988, forenede sager 314/86 og 315/86, De Szy-Tarisse og Feyaerts mod Kommissionen, Sml. s. 6013, præmis 26, og af 29.6.1994, sag C-298/93 P, Klinke mod Domstolen, Sml. I, s. 3009, præmis 15; se også Alexopoulou I-dommen, præmis 19).

14 En bestemt faglig erfaring kan herefter ikke give den, der har den, ret til at blive udnævnt i den højeste lønklasse inden for den pågældende stillingsgruppe (jf. dommen i sagen Klinke mod Domstolen, præmis 30, Alexopoulou I-dommen, præmis 20, og Rettens dom af 5.11.1997, sag T-12/97, Barnett mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A. s. 313, og II, s. 863, præmis 50).

15 Retten findes herefter med føje at have fastslået, at sagen var åbenbart ugrundet som omhandlet i procesreglementets artikel 111.

16 Med det første anbringendes andet led har appellanten anført, at den appellerede kendelse er behæftet med en begrundelsesmangel, idet Retten i præmis 57 ikke har anført, om det var åbenbart, at sagen var ugrundet, eller om den åbenbart måtte afvises. Retten har således ifølge appellanten givet en modstridende begrundelse, hvilket er det samme som en manglende begrundelse.

17 Kommissionen har bestridt, at appellanten har retlig interesse i at fremføre dette anbringende, idet den appellerede kendelses konklusion under alle omstændigheder forbliver den samme. Kommissionen har i øvrigt præciseret, at selv en hurtig gennemlæsning af den appellerede kendelse viser, at den alternative formulering i præmis 57 omhandler de to synspunkter, der var fremført med hensyn til forskellige dele af sagen.

18 Det må vedrørende dette punkt fastslås, at den appellerede kendelses præmis 57 er en sammenfatning af alle Rettens konklusioner med hensyn til appellantens forskellige påstande, anbringender og led af anbringender.

19 I den appellerede kendelses præmis 44 og 46 fastslog Retten således, at påstanden om annullation af afgørelsen af 8. januar 1996 var åbenbart ugrundet, i præmis 50, at det var åbenbart, at påstanden om annullation af afgørelsen af 28. august 1996 måtte afvises, og i præmis 56, at erstatningspåstanden var åbenbart ugrundet.

20 Det er således med føje, at Retten i præmis 57 med en tilstrækkelig og ikke indbyrdes modstridende begrundelse konkluderede, at sagen var åbenbart ugrundet, eller at det var åbenbart, at den måtte afvises.

21 Med det første anbringendes tredje led har appellanten anført, at generaladvokaten ikke var blevet hørt, hvilket er i strid med artikel 111 i Rettens procesreglement. Appellanten frafaldt imidlertid dette anbringende under retsmødet, og det er derfor ufornødent at tage stilling til det.

22 Med anbringendets fjerde led har appellanten anført, at Retten i den appellerede kendelses præmis 43 har sammenblandet bestemmelserne om indplacering af en tjenestemand med bestemmelserne om forfremmelse, selv om grundlaget for de pågældende bestemmelser er forskelligt.

23 Kommissionen har anført, at appellanten har anlagt en ukorrekt fortolkning af den appellerede kendelses præmis 43, idet henvisningen til bestemmelserne om forfremmelse kun er sket med henblik på en analog belysning af de principper, der er gældende med hensyn til indplacering.

24 Hertil bemærkes, at Rettens ræsonnement er baseret på den i nærværende doms præmis 14 omtalte faste retspraksis, hvorefter en bestemt faglig erfaring ikke kan give den, der har den, ret til at blive udnævnt i den højeste lønklasse i den pågældende stillingsgruppe.

25 Retten præciserede således i den appellerede kendelses præmis 36, at ansættelsesmyndigheden ikke er forpligtet til at anvende vedtægtens artikel 31, stk. 2, selv når der er tale om en ansøger med helt usædvanlige kvalifikationer. Retten tilføjede i præmis 38, at når ansættelsesmyndigheden faktisk har foretaget en konkret vurdering af en persons kvalifikationer og faglige erfaring i relation til kriterierne i vedtægtens artikel 31, kan ansættelsesmyndigheden, medmindre andet følger af de betingelser med hensyn til indplacering, ansættelsesmyndigheden måtte have fastsat i stillingsopslaget, frit, under hensyntagen til tjenestens interesse, træffe afgørelse om, hvorvidt det findes berettiget at indplacere den pågældende i den højeste lønklasse.

26 Det var således på grundlag af en argumentation baseret på de gældende principper med hensyn til indplacering, at Retten i den appellerede kendelses præmis 43 kunne konkludere, at selv om nyansatte tjenestemænd opfylder betingelserne for at kunne indplaceres i den højeste lønklasse i stillingsgruppen, har de ikke af den grund en individuel ret til en sådan indplacering.

27 Retten fandt det relevant at supplere sin argumentation med en analogisk henvisning til de principper, der finder anvendelse med hensyn til forfremmelse. Dette kan der ikke rejses kritik af, eftersom ansættelsesmyndigheden både med hensyn til forfremmelse og med hensyn til indplacering i den højeste lønklasse har et vidt skøn, hvoraf følger, at tjenestemænd, som kan forfremmes, og nyansatte tjenestemænd ikke har en individuel ret til at blive omfattet af de vedtægtsbestemmelser, de påberåber sig.

28 Det følger af det anførte, at det første anbringende må forkastes.

Det andet anbringende

29 Med det andet anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten har tilsidesat vedtægtens artikel 31. Appellanten har nærmere anført, at Retten i den appellerede kendelses præmis 37 indfortolkede en dobbelt betingelse i vedtægtens artikel 31, som bestemmelsen ikke indeholder, nemlig at den kan bringes i anvendelse undtagelsesvis og for en særlig kvalificeret ansøger.

30 Kommissionen har påpeget, at Retten i Alexopoulou I-dommen fastslog, at vedtægtens artikel 31, stk. 2, er en undtagelsesbestemmelse og således en helt særlig bestemmelse, og at dens anvendelse navnlig vedrørte særligt kvalificerede ansøgere.

31 I den appellerede kendelses præmis 37 fastslog Retten, at formålet med vedtægtens artikel 31, stk. 2, bl.a. er, at en institution som arbejdsgiver skal have mulighed for at rekruttere en person, der på grund af forholdene på arbejdsmarkedet kunne tænkes at få en række tilbud fra andre mulige arbejdsgivere, og som institutionen derfor risikerer at gå glip af, og at bestemmelsen hjemler Kommissionen mulighed for, at den undtagelsesvis kan tilbyde en særlig kvalificeret ansøger bedre vilkår med henblik på at sikre sig hans arbejdskraft.

32 Den omstændighed, at muligheden for at anvende vedtægtens artikel 31, stk. 2, skal være en undtagelse, er ikke en ny omstændighed i forhold til tidligere retspraksis, hvorefter administrationens mulighed for at udnævne en nyansat tjenestemand i den højeste lønklasse i den laveste og mellemste stillingsgruppe skal være en undtagelse fra de almindelige indplaceringsregler (jf. Domstolens dom af 6.6.1985, sag 146/84, De Santis mod Revisionsretten, Sml. s. 1723, præmis 9; se også Rettens dom af 7.5.1991, sag T-18/90, Jongen mod Kommissionen, Sml. II, s. 187, præmis 12, og Alexopoulou I-dommen, præmis 20).

33 Grunden til, at der er tale om en undtagelse, er, at den kompetente myndighed skal forene brugen af den kompetence, som er givet den ved artikel 31, stk. 2, med overholdelsen af de krav, som følger af begrebet stillingsgruppe i henhold til vedtægtens artikel 5 og dens bilag I (jf. dommen i sagen De Santis mod Revisionsretten, præmis 9, og Alexopoulou I-dommen, præmis 20).

34 For så vidt angår den påståede betingelse om, at der skal være tale om en særlig kvalificeret ansøger, må det fastslås, at appellanten har udledt den på grundlag af en ufuldstændig fortolkning af den appellerede kendelses præmis 37, hvori Retten først bemærkede, at formålet med vedtægtens artikel 31, stk. 2, bl.a. er, at en institution som arbejdsgiver skal have mulighed for at rekruttere en person, der på grund af forholdene på arbejdsmarkedet kunne tænkes at få en række tilbud fra andre mulige arbejdsgivere, og som institutionen derfor risikerer at gå glip af.

35 Et sådant synspunkt, som blot er en beskrivelse af et af formålene med vedtægtens artikel 31, stk. 2, tilføjer ikke en yderligere betingelse for anvendelsen af denne bestemmelse.

36 Når Retten i den appellerede kendelses præmis 37 fastslog, at Kommissionen undtagelsesvis og med hensyn til en særligt kvalificeret ansøger kan bringe vedtægtens artikel 31, stk. 2, i anvendelse, efter at Retten først havde bemærket, at den nævnte bestemmelse navnlig har til formål, at en institution som arbejdsgiver skal have mulighed for at rekruttere en person, der på grund af forholdene på arbejdsmarkedet kan tænkes at få en række tilbud fra andre mulige arbejdsgivere, og som institutionen derfor risikerer at gå glip af, har Retten således anvendt vedtægtens artikel 31, stk. 2, korrekt.

37 Det andet anbringende til støtte for appellen må derfor ligeledes forkastes.

Det tredje anbringende

38 Med det tredje anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten har tilsidesat sin forpligtelse til at udøve sin prøvelsesret over for ansættelsesmyndigheden, og at Retten ikke har undersøgt, om ansættelsesmyndigheden havde lagt ukorrekte eller ufuldstændige faktiske oplysninger til grund for sin afgørelse, idet Retten ikke har fastslået, om GD IX, som var kompetent til at træffe en afgørelse om indplacering, havde hørt GD V, dvs. det generaldirektorat, hvor appellanten arbejdede.

39 Kommissionen har bestridt, at dette anbringende kan påkendes i realiteten, idet det for første gang er fremført for Domstolen. Kommissionen har påpeget, at appellanten ikke har præciseret, på hvilken måde den manglende høring af den tjenestegren, hvor hun arbejdede, kunne have haft betydning for den afgørelse, hun har anfægtet.

40 Hertil bemærkes, at det fremgår af de sagsakter, Retten har oversendt til Domstolen, at appellanten hverken i den stævning eller i den replik, hun indleverede til Retten, fremførte dette klagepunkt til støtte for hendes anbringende om, at ansættelsesmyndigheden havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn.

41 Det må herved bemærkes, at en parts adgang til først for Domstolen at fremføre et anbringende, der ikke er blevet fremført for Retten, er ensbetydende med en adgang til at forelægge Domstolen — der har en begrænset kompetence i appelsager — en mere omfattende tvist end den, der blev forelagt Retten.

42 Dette anbringende må således afvises.

Det fjerde anbringende

43 Med det fjerde anbringende har appellanten anført, at Retten har tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning (første led) og artikel 48 i Rettens procesreglement (andet og tredje led).

44 Med anbringendets første led har appellanten anført, at Retten har tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, idet den anmodede hende om at fremkomme med sine bemærkninger til et dokument, den havde tilsendt hende, men imidlertid ikke tog de pågældende bemærkninger i betragtning.

45 Det bør i den forbindelse oplyses, at Rettens justitssekretær ved skrivelse af 11. november 1997 fremsendte et eksemplar af dommen i ovennævnte sag, Barnett mod Kommissionen, til appellanten og anmodede hende om at fremkomme med sine bemærkninger til »sagens fortsatte behandling i lyset af den nævnte dom«.

46 Det fremgår klart af formuleringen af den nævnte skrivelse, at appellanten blev anmodet om at fremkomme med sine bemærkninger, ikke med hensyn til indholdet af den dom, hun havde fået tilsendt, men til, hvorledes behandlingen af den sag, hun selv havde anlagt ved Retten, efter hendes opfattelse skulle fortsættes.

47 Den nævnte skrivelse fra Rettens justitssekretær findes herefter ikke på nogen måde at have kunnet krænke appellantens berettigede forventning med hensyn til muligheden for at afgive indlæg, der ikke har hjemmel i procesreglementet.

48 Med anbringendets andet led har appellanten anført, at artikel 48, stk. 1, og artikel 48, stk. 2, første og andet afsnit, i Rettens procesreglement er tilsidesat. Ifølge appellanten havde Retten ikke sat sig ind i hendes bemærkninger, som indeholdt nye anbringender, der var støttet på faktiske og retlige omstændigheder, der var kommet frem under sagens behandling (nemlig dommen i sagen Barnett mod Kommissionen), og den havde således fejlagtigt undladt at bringe de pågældende bestemmelser i anvendelse.

49 Ifølge Kommissionen kan en dom ikke betragtes som en ny faktisk omstændighed, og den kan ikke begrunde, at bestemmelsen om, at der undtagelsesvis kan fremsættes nye anbringender under sagens behandling, bringes i anvendelse.

50 Artikel 48, stk. 1, og artikel 48, stk. 2, første og andet afsnit, i Rettens procesreglement har følgende ordlyd:

»1. Parterne kan i replikken og duplikken anføre yderligere beviser til støtte for deres anbringender. Parterne skal begrunde, hvorfor beviserne først påberåbes på dette tidspunkt.

2. Nye anbringender må ikke fremsættes under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne.

Fremsætter en part under retsforhandlingerne nye anbringender, jf. første afsnit, kan retsformanden, når de sædvanlige procesfrister er udløbet, på grundlag af en rapport fra den refererende dommer, og efter at generaladvokaten er hørt, give den anden part en frist til at svare herpå.«

51 Det må i den forbindelse fastslås, at de bemærkninger, appellanten er fremkommet med vedrørende dommen i sagen Barnett mod Kommissionen, ikke på noget tidspunkt af hende selv er blevet betegnet som et nyt anbringende som omhandlet i artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement, og at appellanten ikke har påberåbt sig denne bestemmelse til støtte for at afgive indlæg, der ikke har hjemmel i procesreglementet. Tværtimod hedder det i begyndelsen af afsnittet »Indledende bemærkninger« i det indleverede dokument: »Anna Barnett har ikke fremført de samme retlige anbringender som Spyridoula Alexopoulou ... Alexopoulou's bemærkninger vil derfor alene omhandle en sammenligning af de

faktiske omstændigheder«. I indledningen til afsnittet »Konklusioner« i disse bemærkninger hedder det: »Med den ovenfor foretagne sammenligning er det godtgjort, at appellanten konkret opfylder de kriterier, der er opstillet i Alexopoulou I-dommen af 5. oktober 1995 ... og som ifølge Kommissionen er dem, der 'mest sandsynligt må skulle lægges til grund' ... men hun opfylder desuden de øvrige betingelser, Kommissionen i sit forslag til fagforeningerne om, hvorledes Alexopoulou I-dommen skulle opfyldes ... opstillede som en 'helhed af omstændigheder', og dette kumulativt.«

52 Det fremgår umiddelbart af ovennævnte bemærkninger, at de ikke indeholder noget nyt anbringende som omhandlet i artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement, men blot er et forsøg på, som supplement til de allerede indgivne indlæg, at bevise en række faktiske omstændigheder.

53 Det følger heraf, at justitssekretæren med rette har betragtet disse bemærkninger som et indlæg, der ikke er hjemlet i procesreglementet, og har meddelt, at Retten ikke vil tage dem i betragtning.

54 Med anbringendets tredje led har appellanten anført, at artikel 48, stk. 2, tredje afsnit, i Rettens procesreglement er tilsidesat.

55 Ifølge appellanten traf Retten ikke afgørelse i medfør af procesreglementets artikel 48, stk. 2, tredje afsnit, hvori det hedder: »Afgørelsen om, hvorvidt fremsættelsen af det nye anbringende kan tillades, træffes først ved den dom, hvorved sagens behandling afsluttes.«

56 Hertil bemærkes, at eftersom de af appellanten fremsatte bemærkninger, således som det er anført i forbindelse med dette anbringendes andet led, ikke er et

anbringende som omhandlet i artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement, men et bevis, der er støttet på faktiske omstændigheder, var det med føje, at Retten ikke tog dem i betragtning og ikke traf afgørelse herom i den appellerede kendelse.

57 Da ingen af leddene i det fjerde anbringende er begrundede, kan anbringendet således ikke tiltrædes.

58 Appellen vil herefter være at forkaste i det hele.

Sagens omkostninger

59 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der i medfør af artikel 118 finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne selv deres egne omkostninger i sager anlagt af tjenestemænd. I henhold til procesreglementets artikel 122, stk. 2, finder artikel 70 ikke anvendelse ved appel, der af en tjenestemand eller en anden ansat ved en institution iværksættes mod denne. Appellanten har tabt appelsagen og bør derfor betale appelsagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

1) **Appellen forkastes.**

2) **Spyridoula Celia Alexopoulou betaler appelsagens omkostninger.**

Puissochet Moitinho de Almeida Gulmann

Sevón Wathelet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 1. juli 1999.

R. Grass

Justitssekretær

J.-P. Puissochet

Formand for Femte Afdeling